

Farní zpravodaj

Český Krumlov

5. 1. 2020

č. 2/2020

2. neděle
po Narození
Páně

Cyklus ABC
Evangelium
Jan 1,1-18

www.farnostck.bcb.cz
email: farniuradck@seznam.cz

www.fuветrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

www.farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz

Zamyšlení na 2. neděli po Narození Páně

Při dnešní liturgii jsme mohli opětovně naslouchat slavnostnímu úryvku evangelia, které jsme slyšeli při mši ve dne během slavnosti Narození Páně. Tato skutečnost zapadá do církevní pedagogiky, jež velmi ráda věnuje neděle následující po velkých slavnostech, jako jsou Vánoce nebo Velikonoce, k prohloubení oslavovaného tajemství, které se samozřejmě nedá jednoduše uchopit pouze v jediném momentu. O tomto evangelijním úryvku, tvořícím prolog Janova evangelia, říkával svatý Augustin, že by se měl napsat zlatými písmeny do všech kostelů, a to na ta nejčestnější místa (srov. De civ. Dei X, 29); tak velký význam a bohatství v něm spatřoval pro křesťanskou víru. Až do poslední liturgické reformy byla slova tohoto úryvku skutečně napsána na tabulce postavené po levé straně oltáře a kněz je četl na konci každé mše.

Svatý Jan v tomto textu vystupuje až k tomu poslednímu původu Kristovy osoby. Při objevování Ježíšovy identity tomu bylo stejně, jako když se při zkoumání velké řeky putuje až k jejím pramenům. Apoštolové přicházeli na Ježíšův původ postupně, vždy po malých krůčcích jednou za čas; pohybovali se od Ježíše, kterého slyšovali kázat, až k Ježíši, kterého viděli umírat a jehož slávu spatřili při vzkříšení. Z chronologického hlediska první – Markovo – evangelium se rozbíhá událostmi Ježíšova křtu v Jordánu; to je pro něj „počátek“ Ježíšova příběhu (srov. Mk 1,1n). Matouš a Lukáš, kteří píší po něm, přicházejí až k jeho zrození z Panny, a konečně Jan, který rozjímá nad tím nejrozvinutějším stadiem apoštolské víry, činí rozhodující krok a dosahuje k onomu pravému prvotnímu Ježíšovu „počátku“, který je „u Otce“ ještě před začátkem času: „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh.“

Dnešní liturgie se ale ani tak nezabývá zkoumáním původu Slova, jako spíše slavením tajemství jeho „přítomnosti“ mezi lidmi. První čtení nám umožňuje nahlédnout, jak byla tato přítomnost již „nastíněna“ a předzvěstována ve Starém zákoně skrze stopy Moudrosti. Také o Moudrosti se totiž říká, že ji Bůh „před věky na počátku stvořil“ a přikázal jí „vztyčit stan“ v Izraeli, uprostřed vyvoleného lidu. Rozdílnost obou pohledů je však obrovská, protože na tomto místě se ještě hovořilo o přítomnosti skrze myšlenku, o přítomnosti „úmyslu“, která se měla uskutečnit skrze zprostředkovatele Zákona. Prostřednictvím Zákona, který v jistém smyslu „ztělesňoval“ Boží vůli, byla Moudrost přítomná mezi lidmi. Díky Ježíšovi nebyla už její přítomnost postavena pouze na úmyslu nebo na zprostředkovatelích, ale Bůh sám osobně a přímým způsobem přichází za námi: „Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna“ (Žid 1,1–2). Bůh k nám již nehovoří skrze „zástupnou osobu“, ale „osobně“; Syn je skutečně „odlesk jeho (božské) slávy a výrazná podoba jeho podstaty“ (Žid 1,3), tedy on sám je Bohem, jak to definuje Nicejsko-cařihradské vyznání víry: „jedné podstaty s Otcem“. Můžeme skutečně se svatým Irenejem říci: „Ježíš, tím že nám přinesl sebe sama, nám přinesl všechno nové.“

To je významem teologického pojmu „hypostatická unie“, který je vlastně základem celého křesťanského tajemství víry. Ve svém nejvnitřnějším jádře se může a měl by se dotýkat každého křesťana a nezůstat pouze výsadou církevních teologů. Hypostatická neboli osobní unie (hypostasis je totiž řecký pojem označující „osobu“) chce vyjádřit, že se v Kristu osobně sjednotili Bůh a člověk, vytvořili tedy jedinou osobu, jedinou božskou osobu Krista. Tato víra je „skálou naší spásy“, jež dává univerzální význam vykoupení uskutečněnému Ježíšem. To je také primární pramen naší radosti a naší naděje. Jestliže už ve Starém zákoně mohl prostřednictvím Zákona Mojžíš

volat k lidu: „Který z národů má své bohy tak blízko, jako je nám blízký Hospodin, náš Bůh?“ (srov. Dt 4,7), co bychom mohli a měli říci my dnes, kdy se Bůh stal přímo jedním z nás, pravý Bůh a pravý člověk? To tvoří základ oné „nové a věčné smlouvy“; „nová“ poněvadž vstoupila do života díky příchodu Ježíše Krista, „věčná“, protože už nikdy nebude moci být zničena, a to ani kvůli všem hříchům a nevěnostem lidí. Dialog mezi Bohem a člověkem už nebude moci být přerušen, neboť se odehrává v samotné osobě Krista; nikdo už nebude moci oddělit Boha od člověka, tak jak už nikdo nemůže v Kristu oddělit Slovo od těla.

V očích lidí, kteří nevěří, se může tento svět jevit pouze jako „mraveniště, které se roztrhne, rozpadne a nic víc,“ ale pro nás je místem, na kterém Slovo „vztyčilo svůj stan“, místem, které „Bůh miloval tak, že za něj dal svého jednorozeného Syna“ (srov. Jan 3,16). To, co se kdysi vztahovalo k Božímu městu Siónu, poněvadž v něm přebývala Moudrost a Zákon, se dnes vztahuje z mnohem jasnějších důvodů na celou zemi: „Bůh je v jeho středu, nepohne se“ (Žl 46,6).

Dnešní liturgie se neomezuje na osvětlení tohoto „kosmického“ aspektu Vtělení, ale vyzvedá a zdůrazňuje zvláště jeho lidský a osobní aspekt, dotýkající se a zasahující „každého člověka, který přichází na tento svět“. Antifona k přijímání připomíná, že „všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi“. Volba druhého čtení spadá právě do souvislosti s tímto radostným poselstvím; svatý Pavel píše, že v Kristu si nás Bůh „vyvolil ještě před stvořením světa... předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“. Na jiném místě upřesňuje tento apoštol, že pokud jsme syny, jsme také dědicové: dědicové Boží a spoludědicové Krista (srov. Řím 8,17).

Stali jsme se syny v Synu; právě tuto stránku vánočního tajemství nám pomáhá dnešní liturgie „prohloubit“. Oprávněně v jedné ze svých vánočních promluv svatý Lev Veliký zvolal: „Ó, křesťane, poznej svou důstojnost!“ (PL 54,193). Být „syny v Synu“ je jednak „poselstvím“, současně však také „pobídkou a povzbuzením“; vyjadřuje to něco, co se již historicky „událo“ ve Vtělení a svátostně zpřítomnilo při křtu, zároveň ale také něco, co má „teprve přijít“ v dalších událostech života. Těm, kdo věří – říká svatý Jan – daroval Bůh „moc stát se Božími dětmi“. Jinými slovy, my už jsme Božími syny skrze Ducha Svatého, který nám byl dán a který nás nechává volat: „Abba, Otče!“, ale současně se jimi teprve máme stávat skrze následování a napodobování Krista a náš růst ve víře. Žádné dítě se nerodí jako úplně dokonalý a vyzrálý člověk, musí se jím teprve stát. S naprosto stejnou vahou pravdy můžeme tedy říct: Syny Božími „se stáváme“! Ježíš říkal: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce“ (Mt 5,44–45).

Eucharistie, kterou slavíme, nám pomáhá v tomto obtížném úkolu provázejícím nás po celý život. V ní přijímáme právě to Slovo, jež se stalo tělem a přišlo, aby přebývalo mezi námi. Stejně Slovo, které se stalo „tělem“ se nyní pro nás stává „chlebem“, aby nás nasýtilo. Od eucharistického stolu odcházíme pokaždé jako o něco více dozrálí synové Boží.

Mše svaté v týdnu od 5. 1. 2020 do 12. 1. 2020 Český Krumlov:

06.01.	<i>Po</i>	za manžele Kukulišovy, vnuka, zete a d. v. o.
07.01.	<i>Út</i>	-----
08.01.	<i>St</i>	za
09.01.	<i>Čt</i>	za
10.01.	<i>Pá</i>	za
11.01.	<i>So</i>	za
12.01.	<i>Ne</i>	za farnost

Přehled bohoslužeb

	PONDĚLÍ 06.01.	ÚTERÝ 07.01.	STŘEDA 08.01.	ČTVRTEK 09.01.	PÁTEK 10.01.	SOBOTA 11.01.	NEDĚLE 12.01.
ČESKÝ KRUMLOV <i>sv. Vít</i>	18:00P		17:00Ž	17:00P	18:00P		9:30P
ČESKÝ KRUMLOV <i>KLÁŠTER</i>						16:00Ž	
VĚTRNÍ							<i>8:00VT</i>
PŘÍDOLÍ							11:15P
VĚŽOVATÁ PLÁNĚ							<i>11:15VT</i>
KÁJOV					17:00Ž		8:00Ž
HOŘICE NA ŠUMAVĚ							

Liturgické texty - 2. neděle po Narození Páně

I. čtení: Sir 24, 1 - 16 II. čtení: Ef 1, 3 - 18 Evangelium: Jan 1, 1 - 18

o z n á m e n í

- V pondělí 6. ledna je **slavnost Zjevení Páně – Epifanie – „Tři Králů“**. V Českém Krumlově bude v tento den **mše svatá** v kostele sv. Víta **v 18:00 hodin, při které se bude svítit voda, kadidlo, křída**.
- V neděli 12. ledna je **svátek Křtu Páně**. **Tímto dnem končí doba vánoční a vánoční výzdoba kostela**. V Českém Krumlově „Betlém – jesličky“ budou **vystaveny až do 2. února do svátku Uvedení Páně do chrámu**.
- V pátek 21. února **v Kájově v Konibaru se uskuteční od 20:00 hodin již 19. farní bál**. Vstupenky lze zakoupit u paní Mroskové – mob.: 723 903 714. **Cena vstupenky je 150,- Kč. Autobus zajištěn. Rozpis zastávek: 19:15 CK – autobusové nádraží; 19:20 Plešivec (U Skleníku); 19:25 Tavírna; 19:27 Horní Brána; Špičák; 19:35 zastávka „Na Růžku“; 19:40 Vlakové nádraží; 19:45 Domoradice – Benzinka (červená) a ve 2:15 odjezd z Kájova zpět**. **Prosíme, své dary do tomboly můžete nosit na faru v Českém Krumlově nebo paní Mroskové**. Všem předem děkujeme za dary do tomboly.